

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. P. T.,**
sídlem X,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj,**
sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2522770/18/2501-50521-507283,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2522770/18/2501-50521-507283, se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2522770/18/2501-50521-507283, kterým byla zamítnuta jeho námitka proti povinnosti uhradit úrok z prodlení sdělený žalobci platebními výměry ze dne 8. 11. 2018 na úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty č. j. 2349269/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období září 2012, č. j. 2349270/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období leden 2013, č. j. 2349271/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období únor 2013, č. j. 2349272/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období březen 2013, a č. j. 2349276/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období červenec 2013. Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

1. Žalobce úvodem žaloby obsáhle popsal dosavadní průběh projednávané věci. Následně uvedl, že předmětem daného sporu je otázka, zda má být při předpisu úroku z prodlení příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal za účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a současně přede dnem 1. 1. 2015 [tj. před účinností novely daňového řádu provedené zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 267/2014 Sb.“)] postupováno podle § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014, či ve znění účinném ode dne 1. 1. 2015; tedy, zda se uplatní pětileté časové omezení vzniku úroku z prodlení, či nikoliv. Žalobce poté namítl, že žalovaný v posuzovaném případě provedl předpis úroku z prodlení dle § 252 daňového řádu příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal přede dnem 1. 1. 2015 v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona, a tudíž v nesprávné výši. Poukázal přitom na dikci § 252 odst. 2 daňového řádu před a po novele učiněné právě zákonem č. 267/2014 Sb. Žalovaný pak dle žalobce při stanovení předpisu úroku z prodlení v daňovém řízení postupoval výhradně podle § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném ode dne 1. 1. 2015, tudíž neaplikoval pětiletý časový limit, po jehož uplynutí již úrok nevzniká. Žalobce naproti tomu zastává názor, že povinnost hradit úrok z prodlení je povinností hmotněprávní povahy, přičemž měl žalovaný postupovat podle § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do dne 31. 12. 2014.
2. Postup žalovaného tak narušil legitimní očekávání žalobce, který v době vzniku povinnosti hradit předmětný úrok mohl předpokládat, kdy a na základě jakých skutečností zanikne právo státu předepisovat k dlužné dani příslušenství v podobě úroku z prodlení. Pokud by zákonodárce zamýšlel jiné řešení, které by mohlo negativně ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce, mohl tak výslovně učinit v přechodných ustanoveních daňového řádu a takový postup řádně odůvodnit. Zákonodárce však takto neučinil, resp. přechodná ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. neřeší hmotněprávní postavení žalobce ve věci úroků z prodlení, a proto nebylo možno aplikovat výklad jdoucí k jeho tíži. Žalobce k tomu též doplnil, že dle jeho názoru bylo smyslem pětiletého omezení pro vznik úroku z prodlení i zohlednění toho, že v mnoha případech není daňový subjekt schopen délku prodlení s úhradou daně ovlivnit. Tak tomu ostatně bylo i v případě žalobce, kdy délka prodlení s úhradou doměřené daně přímo souvisela s délkou trvání daňové kontroly, která u žalobce probíhala po dobu bezmála 3 let. V postupu žalovaného tak žalobce shledává rozpor s principem právní jistoty a nepřípustnou pravou retroaktivitu nové právní úpravy v jeho neprospěch.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. V napadeném rozhodnutí tak byl dle námitky žalobce použit nesprávný výklad zákona, přičemž se tato nezákonnost přímo dotýká jeho právní sféry. Závěrem také žalobce v kontextu dotčené právní úpravy a řešené právní otázky upozornil na právní zásadu *in dubio pro mitius*.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K žalobním námitkám poté obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, jakož i vývoj dotčené právní úpravy, přičemž uvedl, že ačkoliv znění daňového řádu do dne 31. 12. 2014 obsahovalo časový test pěti let, tedy maximální dobu uplatnění úroku z prodlení, nebylo ji dle názoru žalovaného v praxi možné uplatnit na daňové povinnosti splatné za účinnosti daňového řádu, tzn. Od 1. 1. 2011, neboť pětiletá lhůta neuplynula. Vzhledem k tomu, že se na změnu § 252 odst. 2 daňového řádu provedenou zákonem č. 267/2014 Sb. nevztahuje žádné z přechodných ustanovení, časový test pěti let tak podle žalovaného nelze použít na žádný úrok z prodlení vzniklý dle daňového řádu, resp. ode dne jeho účinnosti. V projednávané věci se přitom platební výměry na úrok z prodlení týkají daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců září 2012, ledna 2013, února 2013, března 2013 a července 2013. Jednalo se tedy o daňové povinnosti, jejichž splatnost nastala již za platnosti daňového řádu (tj. po 1. 1. 2011). Tyto daňové povinnosti tudíž byly žalovaným úročeny dle § 252 daňového řádu platného po novele z roku 2014, tzn. bez časového omezení pěti let.

Repliky žalobce

5. V podané replice žalobce zmínil, že z judikatury Nejvyššího soudu (např. usnesení ze dne 31. 8. 2006, sp. zn. 21 Cdo 3173/2005, nebo rozsudky ze dne 8. 2. 2007, sp. zn. 21 Cdo 681/2006, a ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 21 Cdo 3477/2006) vyplývá, že povinnost platit úroky z prodlení se splněním dluhu nevzniká samostatně, nově, za každý den trvání prodlení, ale jednorázově v den, kterým se dlužník ocitl v prodlení se splněním tohoto závazku. Pro povinnost dlužníka platit úroky z prodlení jsou proto rozhodující jen okolnosti, které nastaly v době, kdy došlo k prodlení se splněním dluhu z hlavního závazkového vztahu. Jestliže tedy v rozhodné době, kdy u žalobce nastalo prodlení s úhradou daně, zákon určoval, že úrok z prodlení se uplatní nejdéle za pět let prodlení, pak bylo nutno toto pravidlo aplikovat po celou dobu úročení, ledaže by zákon stanovil jinak.
6. Žalobce tak má za to, že bylo v projednávané věci třeba při předpisu úroku z prodlení postupovat podle právní úpravy účinné v den, kdy u něj nastalo prodlení s úhradou daně, přičemž pozdější změna právní úpravy nemohla mít na způsob určování výše úroku vliv, a to mj. i z důvodu absence odpovídajících přechodných ustanovení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s takovýmto projednáním udělili souhlas.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 8. 11. 2018 byly žalovaným podle § 252 daňového řádu vydány platebními výměry, kterými byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty č. j. 2349269/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období září 2012 ve výši 13 589 Kč, č. j. 2349270/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období leden 2013 ve výši 2 043 Kč, č. j. 2349271/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období únor 2013 ve výši 1 262 Kč, č. j. 2349272/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období březen 2013 ve výši 14 248 Kč, a č. j. 2349276/18/2501-50521-507283, za zdaňovací období červenec 2013 ve výši 2 922 Kč. Současně byl žalobce mj. poučen, že se proti nadepsaným platebním výměrům může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jejich doručení. Dne 10. 12. 2018 pak bylo žalovanému doručeno odvolání proti předmětným platebním výměrům na úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty, v němž se žalobce domáhal toho, aby žalovaný postupem podle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu, popř. odvolací správní orgán postupem podle § 116 odst. 1 písm. a) téhož zákona, změnil napadené platební výměry tak, že předpis úroku bude proveden v souladu s § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2014, tedy při zohlednění pětiletého časového omezení. Téhož dne bylo žalovanému doručeno také podání žalobce označené jako „*Námitka proti úkonu správce daně při placení daní*“, ve kterém žalobce namítal, že z obsahu výše uvedených platebních výměrů na úrok z prodlení zjistil, že žalovaný provádí předpis úroku z prodlení příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal před 1. 1. 2015, v rozporu s příslušným ustanovením zákona (tj. § 252 odst. 2 daňového řádu). Žalobce tak požádal, aby žalovaný jako správce daně zjednal nápravu a při předepisování úroku z prodlení příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal před účinností zákona č. 267/2014 Sb. (tj. přede dnem 1. 1. 2015), postupoval dle § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2014, tedy aby respektoval pětileté časové omezení pro vznik úroku z prodlení. V návaznosti na to žalovaný vydal dne 20. 12. 2018 žalobou napadené zamítavé rozhodnutí o dané námitce, ve kterém uvedl, že podanou námitku žalobce vyhodnotil dle § 159 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný přitom v tomto rozhodnutí zrekapituloval již poukazované platební výměry, přičemž uzavřel, že se ve věci jednalo o daňové povinnosti, jejichž splatnost nastala již za platnosti daňového řádu, a tudíž byly úročeny v souladu s § 252 daňového řádu platného po novele z roku 2014, tzn. bez časového omezení pěti let. Zároveň je ze spisové dokumentace zřejmé, že bylo vedeno i řízení o odvolání žalobce proti odkazovaným platebním výměrům, které bylo následně skončeno vydáním rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 9. 2020, č. j. 34489/20/5200-10423-701743.
11. Na tomto místě soud uvádí, že bytí je jádrem sporu mezi účastníky řízení otázka, zda má být při předpisu úroku z prodlení příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal za účinnosti daňového řádu, a současně přede dnem 1. 1. 2015, postupováno podle § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014, či ve znění účinném ode dne 1. 1. 2015, musel se soud nejprve zabývat procesní stránkou projednávaného případu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.
13. Podle § 109 odst. 1 věty první téhož zákona se příjemce rozhodnutí může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak.
14. Dle § 159 odst. 1 daňového řádu proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.
15. Jak plyne již z výše uvedené rekapitulace, žalobce v projednávané věci reagoval na vydané platební výměry na úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu jak podáním odvolání, a to plně v souladu s poučením žalovaného (§ 109 odst. 1 daňového řádu), tak i námitkou podle § 159 odst. 1 daňového řádu. Zde je však nutno upozornit na skutečnost, že proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku zákon připouští jako řádný opravný prostředek pouze odvolání ve smyslu § 109 daňového řádu (srov. též Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žižková, M.: *Daňový řád: Komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2011, k § 252). K tomu lze odkázat i na komentářovou literaturu, ve které se uvádí, že „[z]ákon i tak umožňuje (§ 252 odst. 6) o výši úroku kdykoliv daňový subjekt vyrozumět. Pokud je však platební výměr vydán, je proti němu přípustné odvolání a podléhá přezkumu ve správním soudnictví dle § 65 s. ř. s.“ (viz Rozehnal, T.: *Daňový řád. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2019, k § 253).
16. V daném kontextu je možno poukázat např. i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 Af 10/2018-24, ve kterém bylo konstatováno, že „[ú]rok z prodlení vzniká přímo ze zákona, platební výměr na úrok z prodlení má tak pouze deklaratorní povahu, neboť pouze osvědčuje existenci povinnosti uhradit úrok z prodlení. Zákonodárce výslovně stanoví, jakým způsobem se úrok z prodlení se počítá a správce daně, ani žalovaný při jeho výpočtu nemá prostor pro správní uvážení a zohlednění skutečností, které mohly vést k prodlení s úhradou daně, neboť povinnost hradit úrok z prodlení je povinností objektivní, nezávislou na subjektivních důvodech, pro které se tak stalo. Uvedené vyplývá i z předchozí právní úpravy daňového řádu (§ 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a důvodové zprávy k nyní platnému daňovému řádu - zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád), z nichž je zřejmé, že ačkoliv se výše úroků z prodlení odvíjí či vzniká přímo ze zákona při splnění zákonem stanovených podmínek, o předpisu úroku správce daně vyrozumí daňový subjekt platebním výměrem, z něhož musí být patrné, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán a jeho výše. Z podstaty tohoto institutu plyne, že platební výměr má deklaratorní charakter, jeho vydáním není založena povinnost hradit úrok z prodlení, neboť ta je založena přímo zákonem, resp. úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek, a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem při splnění zákonem stanovených podmínek, účinky vůči daňovému subjektu se projeví až řádným oznámením platebního výměru. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroků je přípustné odvolání podle § 109 daňového řádu.“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-77, a ze dne 27. 11. 2019, č. j. 2 Afs 9/2019-23, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2021, č. j. 14 Af 16/2018-36).
17. V návaznosti na shora popsané je naproti tomu třeba zdůraznit, že základní podmínkou pro řádné uplatnění námítky ve smyslu § 159 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že je namítán úkon správce daně při placení daní, přičemž se současně nejedná o rozhodnutí,

proti kterému připouští daňový řád odvolání. Pokud by tedy námitka měla směřovat proti rozhodnutí, je přípustná pouze tehdy, když zákon nepřipouští obranu v podobě odvolání. Smyslem dané právní úpravy je totiž přiznat možnost uplatnit námitku pouze tam, kde jsou řádné opravné prostředky vyloučeny (srov. Rozehnal, T.: *Daňový řád. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2019, k § 159).

18. V řešeném případě nicméně byla předmětná námitka žalobcem uplatněna v přímé souvislosti s vydáním platebních výměrů na úrok z prodlení (tj. s úkonem správce daně), jak už tyto byly dříve rekapitulovány, proti kterým žalobce ostatně také podal odvolání jako řádný (zákonný) opravný prostředek. Nutno zároveň poukázat i na fakt, že samotná argumentace žalobce v podaném odvolání byla zcela totožná jako v dotčené námitce, přičemž se týkala nesprávného postupu žalovaného při provádění předpisu úroku z prodlení příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal před 1. 1. 2015. Za těchto okolností tak ve věci nebylo možno připustit námitku žalobce ve smyslu § 159 odst. 1 daňového řádu, když ta fakticky směřovala proti rozhodnutím – platebním výměrům na úrok z prodlení, proti nimž byla zákonem připuštěna obrana v podobě odvolání. Jinak řečeno, žalovaný neměl postupovat tak, aby v jedné věci byla vedle sebe vedena dvě řízení o výše popsaných prostředcích ochrany, jejichž souběžné vedení bylo samotnou dikcí zákona vyloučeno, a to jednak řízení o odvolání a jednak řízení o námitce. Žalovaný tudíž svým jednáním v projednávaném případě popřel smysl nadepsané zákonné konstrukce, přičemž by tak mohla nastat nežádoucí situace, že by žalovaný v řízení o námitce žalobci zcela vyhověl a v návaznosti na to činil další procesní kroky k nápravě svého dřívějšího postupu ve věci, avšak naproti tomu by odvolací správní orgán v rámci paralelně vedeného řízení o odvolání naprosto stejnou argumentaci žalobce shledat za nedůvodnou a odvolání žalobce zamítl, resp. platební výměry na úrok z prodlení potvrdil, a tedy i aproboval namítaný (dřívější) právní názor žalovaného.
19. Za daného stavu se tak dle hodnocení soudu v případě posuzované námitky žalobce jednalo o zjevně právně nepřipustné podání, přičemž měl žalovaný řízení o podané námitce dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavit, a nikoliv vydat rozhodnutí podle § 159 odst. 3 daňového řádu, tedy námitku žalobce věcně posoudit. Předmětná námitka totiž zjevně směřovala vůči platebním výměrům, kterými byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za dotčená zdaňovací období (resp. úkonu žalovaného), proti kterým však zákon připouštěl obranu v podobě odvolání, a tudíž byla daná námitka ve věci dle daňového řádu nepřipustná. Ve výše popsaném nesprávném postupu žalovaného tedy soud spatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a jedná se tedy o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
20. Soud zároveň uvádí, že požádal-li žalobce v odůvodnění své námitky proti úkonu správce daně (abstraktně) o to, aby žalovaný jako správce daně zjednal nápravu a při předepisování úroku z prodlení příslušejícího k daním, jejichž původní den splatnosti nastal před účinností zákona č. 267/2014 Sb., postupoval dle § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2014, pak je třeba upozornit, že budoucí možný (hypotetický) postup žalovaného mj. i v dalších řízeních týkajících se úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu vedených žalovaným jako správcem daně nebylo možno namítat v rámci konkrétně řešené věci.
21. S ohledem na veškeré uvedené skutečnosti tak soud ve věci shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný bude vysloveným právním názorem ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán.

22. Závěrem pak soud v kontextu sporné právní otázky v projednávané věci toliko pro úplnost upozorňuje na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Afs 351/2019-24, formou právní věty konstatoval, že *„[p]okud nastal původní den splatnosti daně před 1. 1. 2015, uplatní se při výpočtu úroku z prodlení § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2014, tj. včetně pravidla omezujícího délku úročení prodlení s úhradou daňového nedoplatku dobou pěti let, které bylo zrušeno zákonem č. 267/2014 Sb.“*
23. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3 600 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náhradou důvodně vynaložených nákladů řízení žalobce v řízení o žalobě ve výši 600 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého *„[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“* Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinil sám žalobce dva úkony (tj. podání žaloby a repliky). Jak už bylo dříve uvedeno, žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobci právě částku ve výši 600 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. srpna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu